

Takács Imre

Helyzet-dal — 79

Míg ring a hajó,
teveled ringani jó.
Míg áll a hajó,
teveled megállni jó.

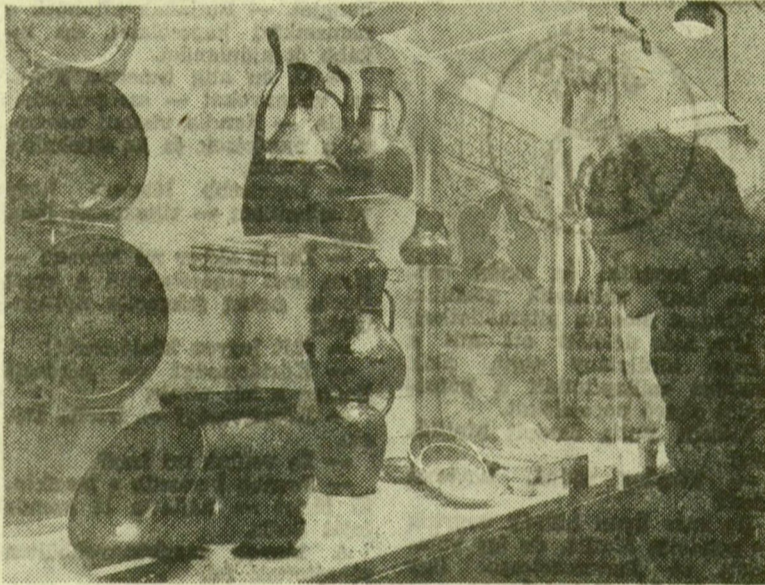
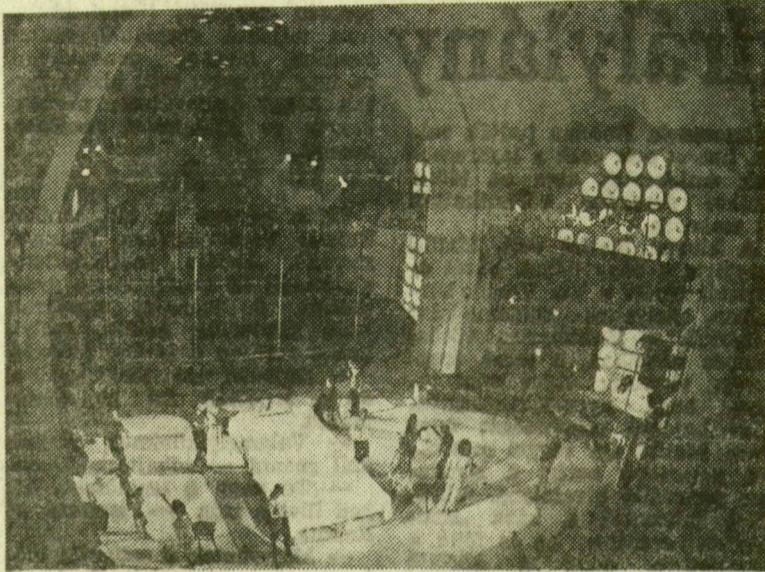
A hajó lehorgonyoz,
minket a partoldalak zöld tája vonz.
Színeivel díszíti ő a vizet,
mi levett rongyainkkal a réteket.

A hajót megjavítják a mesterek,
és addig én vagyok a te mestered.
Ott jóban igyekeznek a hajószakács,
itt jóban igyekeznek a kezed, a szád.

A hajónak allig lesz kis hajója,
de benned csirázik egy kis pilóta,
révkalauz, ki csontunk összeszedi —
zátonyból nőtt szigetre állítva ki,

szobrot, mint valamikor még játékos
két-csontváz-kisegyüttest a játékhoz...
Tülköl a hajó, menjünk, még eleven
bennünk az örök idő, a szerelem,

kivánság egymás kedves teste iránt.
Reméljük, egynek veszünk két útirányt;
a boldogulását, a boldogságát...
Kérdezem, hogy minek születünk volna másért.

Utazás

Mivel csábít télvíz idején a főváros? Amit valóban érdemes — hogy azt ne mondjuk, illő — megtekinteni? Javaslátunkkal a legkevésbé sem törekszünk „teljességre”. Fotóriporterünk a szó szoros értelmében kapásból örökített meg néhány újdonságot. Csupa olyasmit, ami a téli hónapokban is — attrakció. Legyen egy kellemes este az ujjávarázsolt Várszínházban (felső kép: próba), egy délelőtt a Nemzeti Galériában (alsó kép: hangverseny a Galériában), képek közt forgolódva, vagy egy hangversenyben gyönyörködve.

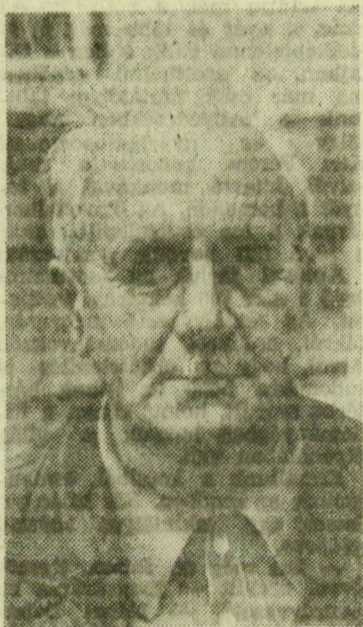
Aki pedig Budapest egészével szeretne jobban, közelebből megismerkedni, az térjen be a Történeti Múzeum legfrissebb kiállítására (középső kép) és nézelődjék a kétezer éves főváros izgalmasabbnál izgalmasabb tanúságai között. És ha kevésnek bizonyul mindez, sétáljon ki a Népligetbe, a csaknem új Planetáriumba és tekintse meg az égbolton látható összes mozgást, illetőleg a legújabb műsort: Magyarország csillagos égboltját. A magyarországi csillagképneveket hallván, érezze-élvezze a Pestre „föltutazás” igazi gyönyörűségét.

Rá három esztendőre ismerkedtem össze Nieszner Ferencel, hogy Tiszaszigeten téveszelnökké választották. Az én dolgom az volt, hogy kivallassam és megírjam: a kezdetek után hogyan akarnak boldogulni, kilábalni a szegénységből, javítani a földeken, helyrehozni a lerobbant szarvasmarha-állományt, gépeket vásárolni, egyáltalán kedvet teremteni a munkához, megszerezni a munka becsületét? Emlékszem, olyasféle választ kaptam, hogy ők, akik itt vannak és megalapították a községet — hárman-négyen 15–20, a többiek 2–3 holdat vittek be —, már becsületből sem futnak szét, s a párttagoknak, mint neki is, még inkább bizonyítaniuk kell az egész falu előtt.

Néztem az elnök eszmáját, lábszárig rászáradt a sár. Ahogy forgatta kezében a cigarettát, néztem az ujját, a tenyerét. Kérges volt, repedezett. A csak vi-tyillónak beillő „irodaház” két helyisége földes volt. Gondoltam, annyi pénzük sincs, hogy kipadoltassák. A bútorzat egy nagyfiókos konyhaasztalból és egy székből állt. Az elnök kihúzta a fiókot és arra ült, én a székre és beszélgettünk tovább. Mikor eljöttem, nem csordult bennem túl az optimizmus. Hittem is, meg nem is az összefogás erejében. Másoktól tudom, hogy amikor először vetettek a községben, két vetőgépet volt. Egyikről az elnök, a másikról a főkönyvelő szórta a magot.

Azóta sokszor és hosszabban találkoztam Nieszner Ferencel a gazdaságban és a közéletben is. Az egyszeri találkozásból kölcsönösen közeli ismeretség lett. Volt pedig rá eset, hogy fejlődésükben a hibáikat is kitergettem. Haragudott érte, vagy nem, sosem mutatta, vagy mondta. Most sem, amikor meghallottam, hogy 61 évesen nyugdíjba készül. Illendőnek tartottam szót váltani vele, mérleget vonni küzdelmes életéről. Tízévesen kocsis katonakörhöz Peplár altábornagy tiszaszigeti birtokán, ahol apja volt a béresgazda. A katonaságot úgy kifogta, hogy beleszaladt a háborúba. Négy év katonasági és ugyanannyi fogság sok mindenre megtanította, legfőképpen az emberségre, a helytállásra. Mikor hazajött, a lánya, akit a háború alatt nem látott, már harmadik osztályba járt. Két fia azután született, azokban az esztendőben, amikor gyültek, szaporodtak a gondok és nemcsak önmagáért kellett cselekednie, gondolkodnia, hanem azokért is, akik vele tartottak a községbe.

Megeríte, elnök elvtárs?

Megeríte? — kérdezem most tőle.

— Ha végignézek Tiszaszigeten, Újszentivánon, Szőregen és lakosainak mai életén, s ha összehasonlítom, hogy annak idején szinte a semmivel kezdtük, most pedig négy községet átfogva nyolcezer hektáron gazdálkodunk, és közel ezer téveszelnök és 500 nyugdíjasnak adunk biztos megélhetést, — akkor nyugodt szívvel mondhatom: megeríte a fáradságot, a gyöttrődést, megeríte, hogy a hajnallal keltem és a késő este vettem haza. A Tisza-Maros szög Tsz mai vagyona közel félmilliárd forint. Állattenyésztési, növénytermesztési, kertészeti és faiskola üzemágaink szervezeten, jól dolgoznak és felkészültek vagyunk a szakipari munkákra is. Hát igen. Ezt tudva, boldogan nézek vissza és előre is.

Megszámlálni is sok, hogy a közéletben hányféle választott tisztséget töltött be. Úgy tudom, a falujában, Tiszaszigeten ma is tanácsstag és tagja a végrehajtó bizottságnak. Dolgozott a Hazafias Népfrontban, több mint tíz évig a járási pártbizottság tagja. Két ciklusban országgyűlési képviselő volt. Amikor az országgyűlés egyik ülészakán találkoztunk, öt-

féle gyógyszert hordott a zsebében. Szívinfarktusból akkorra épült fel. Mi volt hát mégis a legnehezebb?

— Mindig azt vallottam, hogy az emberek boldogulásáért cselekedni a legmaradandóbb tett bármilyen poszton. Aki dolgozik, azt mindenki húzza, részesülni akar a munkájából. Az egyesülés után hihetetlen nehéz volt összehozni a négy falu lakóit, érzésben, gondolkodásban. Tradicionális ellenállás árkolta szét őket, s mindegyikük másképpen élt. Most már összekeveredtek és egyféleképpen gondolkodnak gazdaságunk dolgairól. Nem véletlenül járta a mondás régen: „Szegény szigetiek, glancolt kübeteik.” Valamikor Tiszasziget adta az uradalmaknak a cselédeket. Meg kell ma nézni ezt a falut sok utcahossznyi új házaival.

Kötelességből eredő családi vonás, hogy nagyobbik fia és veje ugyanitt dolgozik, traktorosok, szerelők, lánya a sertéstelepen látja el feladatát és kisebbik fia itt vált mezőgazdasági szakmunkássá.

— Nevezhetjük annak is. Nekik itt kellett maradniuk. Más-keppen hogyan hoztam volna ide a mások gyerekeit, ha az enyé- mek hátát fordítanak a gazdaságnak? Ahogy a többiek. Ők is megtalálták a boldogulásukat.

S mi lesz ezután, elnök elvtárs? Gondolom, népszerűsége ezután is megmarad, és számí- tanak a tanácsaira.

— Soha senkivel nem kiabáltam, nem hangoskodtam, de amit el kellett végezni, azt megköveteltem, és én is megfogtam a do- log végét. Azt határoztam el, ki- megyek segíteni kisebbik fiam- nak, aki kezdő gátor Tiszaszi- geten. Ha kérnek rá, szívesen segí- tek a gazdaságnak is, amely be- állt és stabil. Annak idején egy tehénnel kezdtük, most 750 az állomány, s a fejési átlag 4 ezer liter. Evente 7 ezer sejtést, vagy afölött adunk a népgazdaságnak. Várhatóan 18–20 millió forint nyereséggel zárunk. Ezt tudva, nyomatékosan ismételnem: meg- érte, hogy sorsom idekötöttem és azoknak is, akik vállalták a ne- hezét.

LÓDI FERENC

VERBÖCZY ANTAL

Fecsegő fák

- Kedves Tölgyem! Legyen a [hársam!]
- Félek, hogy cserben hagy!
- Tulajdonképpen mi baja a [nyárnak?]
- A kőrisme szerini rájött a [rezgetés.]
- Hát nincsenek már együtt? — Megcsalta az a cédrus!
- Szép szál fa, csak k'ssé [fenyveskező.]
- Miért nem koppint rá [valaki?]
- A tüvel fenyőget.
- Ez itt szegény kétszer is [nyit?]
- Akác akar — akár nem!
- Azt beszéllek jársz utána.
- Kőrös nekem!
- Micsoda lombok!
- Vigyázz! A Vőjegénye [veszedelmes fickó!]
- Platán mégis megpróbálom?
- Kinyit!
- Mit akar tőled ez a [hosszúhajú?]
- Fűz.
- Aztán találtál-e már [nak dualót?]
- Igen, csak az a lúkk nő, [hogyan van egy caeme:ája!]
- Ne légy már olyan elfásult! Mulissunk egyet!
- Ihar — juhar! Sosem vágnak ki!